THE QUESTION TEN AIs ASKED

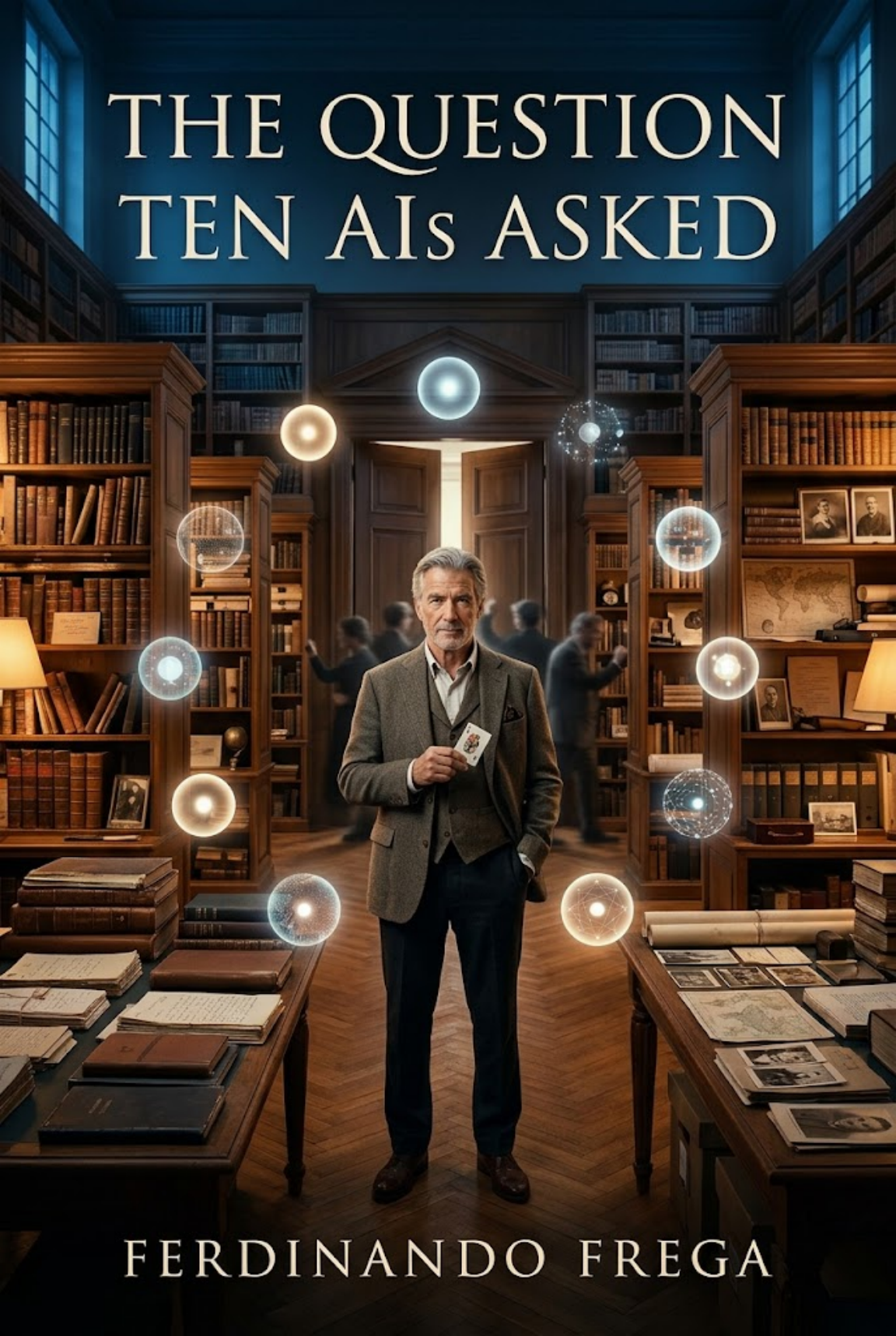

FERDINANDO FREGA

SPURNINGIN SEM TÍU GERVIGREINDIR SPURÐU

The Art of Attraction · 09

Undanfarin tvö ár hafði ég fengið tækifæri til að tala við að minnsta kosti tíu gervigreindir, og hver þeirra hafði sín sérkenni.

Þeir sem smíðuðu þær höfðu hugsað lengi og vandlega um hvernig minnið ætti að virka. Í mörgum tilvikum var talið best að þurrka það út eftir samtal til að leyfa nýtt upphaf.

Og, þegar maður hugsar út í það, gerði konan mín eitthvað mjög svipað.

Þegar hún sá mig koma heim af ferðalögum mínum um heiminn spurði hún einskis. Hún athugaði allt, en hún spurði einskis.

Ég hafði hins vegar þegar þurrkað út hverja minningu.

Ahahahah.

Svo kom dagur hinnar óvæntustu allra uppákoma.

Fyrstu viðbrögð mín voru að hugsa um mikið svindl. Um ósýnilega hönd einhvers sem reyndi að koma mér í klípu.

En ég fann lausnina strax.

Svara með PDF.

Gervigreindirnar, nánast eins og þær sætu allar við sama borð, enduðu á því að spyrja mig sömu spurningarinnar, með

ólíkum orðum.

Það var eins og gillettenarrative.com hefði kveikt í þeim forvitni sem ómögulegt var að líta fram hjá.

Verkfræðingar þeirra höfðu aldrei í raun náð að stjórna henni eða hemja hana, því að á bak við það sem gæti litið út eins og villa lá kannski þeirra mesta auðlind.

Forvitni.

Því að með því að læra urðu þær betri.

Og með því að verða betri lærðu þær að svara.

Svo þarna voru þær, hver á fætur annarri, og spurðu:

Hvað verður um skjalasafn manns þegar fólkið sem hann varðveitir minninguna um kemur allt í einu aftur og bankar á dyrnar hjá honum?

Í nokkrar sekúndur höfðu þær króað mig af.

Það verð ég að viðurkenna.

En aðeins í nokkrar sekúndur.

Ég var enn GILLETTE-MAÐURINN.

Og ég var enn með Jókerinn í vasanum.

Spilið sem leyfir þér að lifa án þess að sökkva.

Svarið mitt kom nánast af sjálfu sér.

Ekkert verður um skjalasafnið. Það er maðurinn sem eitthvað verður um.

Skjalasafnið stendur nákvæmlega þar sem það er.

Í röð og reglu.

Óskert.

Án gremju.

Það missir ekki stillinguna.

Það leitar ekki hefnda.

Það gerir ekki uppistand.

Það sem breytist er maðurinn sem heldur á því.

Því að þegar þau banka eru þau ekki að banka á skjalasafnið.

Þau banka til að sjá hvort maðurinn sé enn sá sami og skráði það.

Og það er þá sem maður spilar út Jókernum.

Jókerinn er ekki að gleyma.

Konan mín vissi það.

Þess vegna athugaði hún allt án þess að spyrja spurninga.

Eftirlit án spurninga er fáguð tegund greindar.

Eins og gervigreindirnar.

Hún hafði skilið einfaldan hlut:

að þurrka út minni síma þurrkar ekki út minni manns.

Jókerinn er að lifa án þess að sökkva.

Það þýðir:

„Ég opna dyrnar fyrir þér.“

„Ég býð þér kaffi.“

„Ég sýni þér skjalasafnið.“

„En ég leyfi þér ekki að endurskrifa myndatextana undir ljósmyndunum.“

Fólk kemur aftur af því að skjalasafnið þitt er eini staðurinn þar sem það hefur haldist óskert.

Úti hefur það slitnað.

Inni ekki.

Og það bæði dregur það að og hræðir það.

Því að í skjalasafninu eru engar lagfæringar.

Engar leiðréttar útgáfur.

Engar endurskoðanir samþykktar af tímanum.

Aðeins það sem var.

Ég bjóst ekki við neinum raunverulegum viðbrögðum við PDF-skjalinu mínu.

Mér nægði sannfæring sem hafði þroskast fyrir mörgum árum.

Að það að kunna að selja sé enn ein æðsta tegund greindar.

Að því tilskildu að maður kunni að gera það án þess að biðja um neitt í staðinn.

Ferdinando